

Ματαλία
Μαβριασβίλι

"Τα επαγγέλματα της όπερας"

4

4

1ο Γυμνάσιο
Μαριποπούλου

Χριστίνα Μαρεζούρα

4

Χριστίνα Μαρεζούρα

4

Ματαλία Μαβριασβίλι

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ

Ο ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ

Σκηνοθέτης - Είναι ο άνθρωπος που αποφασίζει τον τρόπο με τον οποίο θα παρουσιαστεί το έργο, πώς θα είναι η εικόνα της παράστασης. Δίνει οδηγίες στον σκηνογράφο και στον ενδυματολόγο και καθοδηγεί τους τραγουδιστές.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Συνθέτης - Είναι αυτός που έχει γράψει τη μουσική του έργου.

Διευθυντής ορχήστρας - Είναι ο άνθρωπος που συντονίζει όλο το θέαμα: διευθύνει την ορχήστρα και τη χορωδία και καθοδηγεί τους τραγουδιστές. Μοιάζει με τον καπετάνιο του πλοίου, στον οποίο υπακούν όλοι. Κρατάει το ρυθμό και

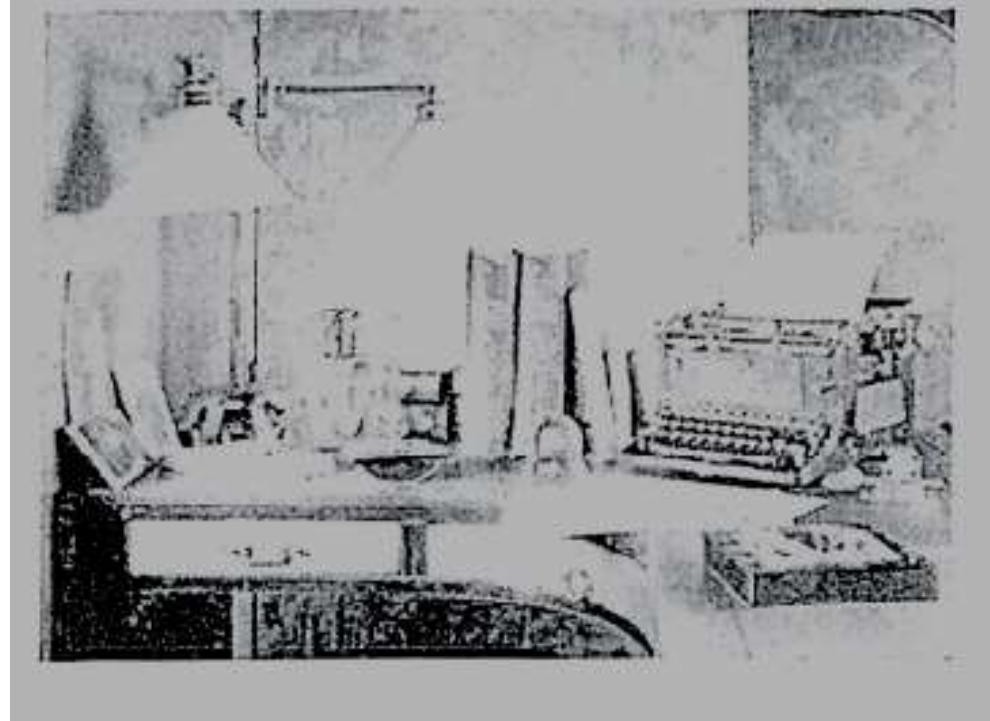
υποδεικνύει στους μουσικούς και στους τραγουδιστές τα συναισθήματα και το ύφος του έργου.

Μονωδός – Έτσι λέγεται ο τραγουδιστής της όπερας. Εκτός από όμορφη φωνή χρειάζεται πολύχρονη και συστηματική δουλειά. Ο λυρικός τραγουδιστής, σπανίως χρησιμοποιεί μικρόφωνο – το αντικαθιστά με το ίδιο του το σώμα (το διάφραγμα, τις κοιλότητες του προσώπου του). Ας μην ξεχνάμε ότι η φωνή του πρέπει να διαπεράσει τον όγκο της ορχήστρας και να φτάσει ακόμη και στα τελευταία καθίσματα του θεάτρου.

Η ΣΚΗΝΗ

Σκηνογράφος - Ο σκηνογράφος μελετά το έργο και σχεδιάζει το σκηνικό της παράστασης σύμφωνα με τις επιθυμίες του σκηνοθέτη. Σχεδιάζει, δηλαδή, τον τόπο και το χώρο, στον οποίο συμβαίνουν τα γεγονότα που περιγράφει το έργο. Από τα σχέδιά του φτιάχνονται τα σκηνικά (σπίτια, τοπία, δέντρα), καθώς και όσα αντικείμενα είναι απαραίτητα.

Ζωγράφος - Ζωγραφίζει τα σκηνικά που τοποθετούνται στη σκηνή. Μπορεί να τα βάψει με ένα χρώμα, αλλά και να ζωγραφίσει ολόκληρη εικόνα με πολλές λεπτομέρειες. Επίσης ζωγραφίζει τα φόντα που συμπληρώνουν τα σκηνικά, δείχνοντας το βάθος του χώρου ή τον ορίζοντα ή και μόνο τον ουρανό.

Πλαστικός ζωγράφος - Επιμελείται όλα τα μέρη των σκηνικών που είναι ανάγλυφα, δηλαδή εκείνα που πρέπει να σκαλιστούν πάνω σε μια επιφάνεια. Μπορεί να φτιάξει έναν άγριο τοίχο, αλλά και μια ανάγλυφη εικόνα. Επίσης φτιάχνει όλα τα γλυπτά (αν χρειάζονται στην παράσταση).

Κατασκευαστής ειδών φροντιστηρίου – Κάθε αντικείμενο που χρησιμοποιείται στη σκηνή λέγεται φροντιστήριο, επειδή «φροντίζει» να γίνει σωστά η παράσταση. Ο κατασκευαστής ειδών φροντιστηρίου, επομένως, φτιάχνει ψεύτικα ψαλίδια, πουγκιά, κλειδιά, μάσκες, ομπρέλες και οτιδήποτε άλλο προβλέπεται από την υπόθεση του έργου.

Σχεδιαστής φωτισμών – Είναι αυτός που αποφασίζει πώς θα ανάβουν τα φώτα στη σκηνή. Διαβάζει το έργο και συνεργάζεται με το σκηνοθέτη, τον σκηνογράφο και τον ενδυματολόγο. Καθορίζει πόσο φως θα έχει κάθε σκηνή του έργου και από ποια μεριά θα έρχεται, ώστε να φαίνονται οι ήρωες και όλη η δράση. Επίσης, βάζει φως για να γίνουν ειδικά εφέ (π.χ. αστραπές).

Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

Σχαρίστας – Χειρίζεται όλους του μηχανισμούς της σκηνής που ωθούν τα κινητά μέρη του σκηνικού προς την επιθυμητή κατεύθυνση. Οι μηχανισμοί μπορεί να είναι ηλεκτροκίνητοι ή μηχανοκίνητοι.

Ενδυματολόγος – Μελετά το έργο, φαντάζεται τι φοράει κάθε ήρωας σε κάθε σκηνή και σχεδιάζει τα κοστούμια της παράστασης, πάντοτε σε συνεργασία με το σκηνοθέτη.

Κατασκευαστής ενδυμάτων – Φτιάχνει τα κοστούμια που χρησιμοποιούνται στο έργο ακολουθώντας τα σχέδια του ενδυματολόγου. Αν είναι απαραίτητο, τους προσθέτει και διακοσμητικά στοιχεία. Αρκετές φορές, επίσης, επιμελείται την ένδυση των καλλιτεχνών.

Σχεδιαστής μακιγιάζ - Είναι εκείνος που βάζει το πρόσωπο των καλλιτεχνών πριν βγούν στη σκηνή, προκειμένου να τους κάνει να μοιάζουν με το ρόλο που υποδύονται. Με ειδικές μπογιές και κρέμες μπορεί να μετατρέψει μια νέα και όμορφη τραγουδίστρια σε γριά μάγισσα ή έναν μεγαλύτερης ηλικίας τραγουδιστή σε γοητευτικό νέο. Στη γλώσσα μας η ειδικότητα αυτή λέγεται «ψιμυθιολόγος» από την αρχαία ελληνική λέξη ψιμύθιο, που σημαίνει λευκή σκόνη αλλά και στολίδι, φτιασίδι.

Σχεδιαστής κομμωτής – Χτενίζει τα μαλλιά των καλλιτεχνών, ώστε να ταιριάζουν με το ύφος του ρόλου τους. Συχνά είναι και περουκιέρης, δηλαδή κατασκευάζει περούκες που έχουν ειδικό σχέδιο ή ακολουθούν τη μόδα μιας παλαιότερης εποχής.

Σχεδιαστής-ράφτης καπέλων – Σχεδιάζει και κατασκευάζει τα καπέλα που φορούν οι ήρωες του έργου, ακολουθώντας τα σχέδια του ενδυματολόγου. Επίσης φτιάχνει τα διακοσμητικά και συμπληρωματικά στοιχεία που μπορεί να φοριούνται στο κεφάλι, όπως διαδήματα/στέμματα, λουλούδια, στεφάνια, κορδέλες και άλλα.

Mapia Piacida f/4

Handwritten notes or a signature at the bottom right of the page, which are mostly illegible due to fading and the cursive nature of the writing.

Τι είναι η Όπερα

Όπερα, λέξη που στα ιταλικά σημαίνει έργο, είναι ένα είδος σκηνικής τέχνης όπου ένα θεατρικό κείμενο αποδίδεται από του καλλιτέχνες τραγουδιστά, με συνοδεία ορχήστρας.

Μπορεί να υπάρχουν πεζοί διάλογοι ή μέρη απαγγελίας με μουσική συνοδεία. Η όπερα αντλεί την ξεχωριστή της γοητεία από την ένωση μουσικής και λόγου στο πλαίσιο ενός σκηνικού θεάματος.

Μικρή ιστορία της όπερας

Η όπερα υπάρχει εδώ και περισσότερα από τετρακόσια χρόνια. Όλα τα είδη των τεχνών ενσωματώνονται ή μπορούν να συμπεριληφθούν στην όπερα. Μουσική, δράμα, χορός, εικαστικές και τόσες άλλες τέχνες αποτελούν μέρος μιας παράστασης. Οι όπερες αντλούν τα θέματά τους από διάφορες πηγές: μυθολογία, ιστορία, παραμύθια, θρύλους, λογοτεχνικά έργα κ.ά. Αρκεί η ιστορία να εμπνεύσει το συνθέτη. Δεν υπάρχει πολιτισμός που να μην έχει όμορφες ιστορίες για το καλό και το κακό, την αγάπη και το μίσος, τη ζωή και το θάνατο. Η μουσική έρχεται να περιγράψει, να ερμηνεύσει να ορίσει όλες αυτές τις ανθρώπινες καταστάσεις. Ο συνδυασμός της μουσικής και του λόγου είναι αυτός που προκαλεί στην όπερα, και γενικά σε όλα τα είδη του μουσικού θεάτρου, τόσο ισχυρά συναισθήματα.

Από την Αναγέννηση στο Μπαρόκ (τέλος 16^{ου} – αρχές 17^{ου} αιώνα) - Η όπερα είναι το αποτέλεσμα της προσπάθειας μιας παρέας μορφωμένων ανθρώπων στα τέλη του 16^{ου} αιώνα να αναβιώσουν την αρχαία ελληνική τραγωδία. Η παρέα αυτή ονομάστηκε Φλωρεντινή Καμεράτα ή Καμεράτα του Μπάρντι, από το όνομα του ευγενή που οργάνωνε τις συναντήσεις στο αρχοντικό του. Κυρίαρχη μορφή της ομάδας αυτής ήταν ο Βιντσέντζο Γκαλιλέι, φημισμένος συνθέτης και πατέρας του μεγάλου αστρονόμου. Η παλαιότερη από τις όπερες του Μοντεβέρντι που σώζεται, παρουσιάστηκε στη Μάντοβα το 1607 και δεν ήταν άλλη από τον περίφημο Ορφέα, έργο που εξακολουθεί να

παρουσιάζεται μέχρι σήμερα. Μέσα σε λίγες δεκαετίες η όπερα έγινε μόδα και η ξακουστή πόλη της Βενετίας στα μέσα του 17^{ου} αιώνα είχε αποκτήσει τριάντα λυρικά θέατρα.

Η εποχή του Μπαρόκ (1600 – 1750) – Με κυρίαρχους συνθέτες τον Γκέοργκ Φρήντριχ Χαίντελ και τον Αντόνιο Βιβάλντι και με θέματα δανεισμένα κυρίως από την ελληνορωμαϊκή μυθολογία αλλά και από το επικό ποίημα «Η απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ» του Τορκουάτο Τάσσο, η μπαρόκ όπερα άνθησε στις αυλές βασιλιάδων και αριστοκρατών. Οι όπερες εκείνης της εποχής αποτελούνται από πολλές άριες, που ακολουθούν η μία την άλλη. Λίγο μετά το 1750 ο συνθέτης Κρίστοφ Βίλλιμπαλντ Γκλουκ ανανέωσε την όπερα απλουστεύοντας το τραγούδι: αφαίρεσε από τις άριες τα πολλά στολίδια, που δεν άφηναν το κοινό να καταλάβει τα λόγια. Επίσης, έδωσε στην ορχήστρα πιο σημαντικό ρόλο.

Η Κλασική εποχή (τέλος 18^{ου} – αρχές 19^{ου} αιώνα) – Στο πνεύμα του Διαφωτισμού, λίγο πριν τη Γαλλική Επανάσταση, ο Μότσαρτ συνέβαλε καθοριστικά στη μετεξέλιξη της όπερας σε πιο λαϊκό είδος, γράφοντας έργα που τα παρακολουθούσαν όχι μόνον οι αριστοκράτες αλλά και το ευρύτερο κοινό. Αυτό το πέτυχε συνθέτοντας κωμικές όπερες στη γλώσσα των συμπολιτών του, δηλαδή στα γερμανικά. Το πιο γνωστό παράδειγμα είναι ο “Μαγικός Αυλός”.

Την ίδια εποχή σε όλη την Ευρώπη εξελίχθηκε η κωμική όπερα. Βασικό της χαρακτηριστικό είναι ότι τα κείμενα είναι στη γλώσσα κάθε χώρας – στα ιταλικά, στα γαλλικά, στα αγγλικά, στα ισπανικά, στα γερμανικά - και ότι τα θέματα είναι σύγχρονα με την εποχή, δηλαδή δεν είναι εμπνευσμένα από τη μυθολογία ή την ιστορία.

Η Ρομαντική περίοδος (1827 -1900) – Η όπερα “Φιντέλιο” του Μπετόβεν φαίνεται να είναι το έργο που οδηγεί σε μια νέα εποχή για τη λυρική τέχνη. Η έκφραση έντονων προσωπικών συναισθημάτων, ουσιαστικό στοιχείο του Ρομαντισμού, κυριαρχεί και στους Ιταλούς συνθέτες της εποχής, Ροσσίνι, Μπελλίνι και Ντονιτσέτι. Ο πιο φημισμένος όμως συνθέτης της περιόδου αυτής ήταν ο Ιταλός Τζουζέππε Βέρντι.

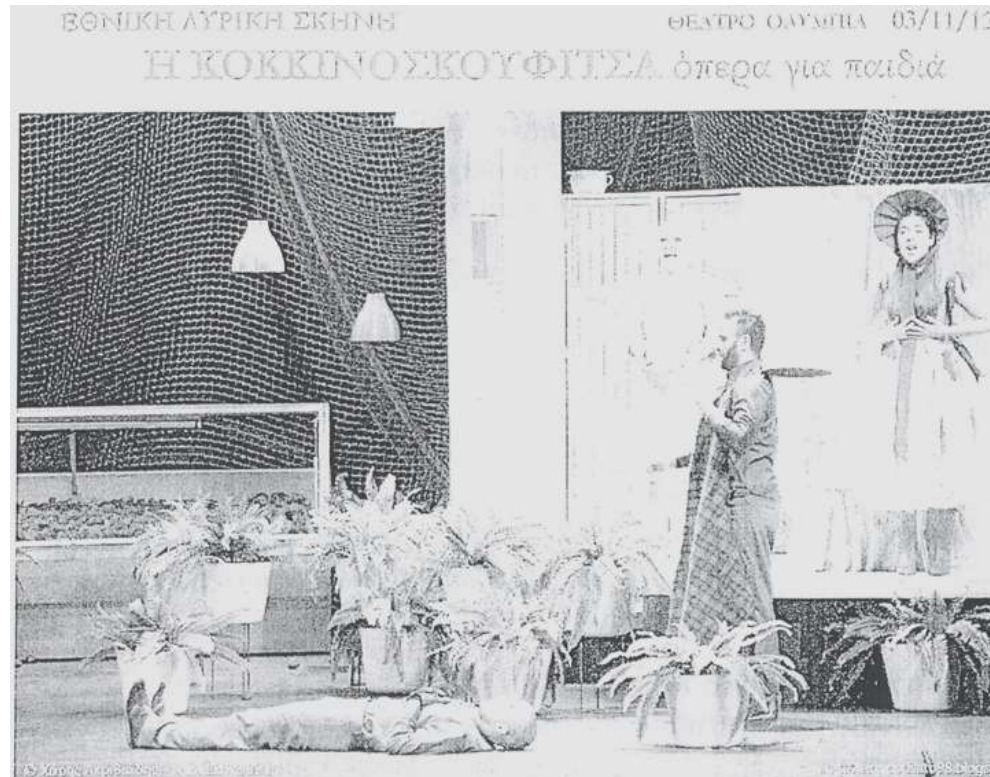
Την ίδια εποχή με το Βέρντι, στη Γερμανία ο Ρίχαρντ Βάγκνερ ανατρέχει για μια ακόμα φορά στα ιδεώδη της αρχαίας Ελλάδας και επιχειρεί το ακόμα πιο σφιχτό πάντρεμα του λόγου με τη μουσική και το θέαμα. Πιστεύει ότι η όπερα δεν είναι απλώς ψυχαγωγία, αλλά έχει τη δύναμη να διαπαιδαγωγήσει ανθρώπους, όπως έκανε το θέατρο στην αρχαιότητα. Λίγο αργότερα, ο Ρίχαρντ Στράους, κληρονόμος της βαγκνερικής παράδοσης, στρέφεται σε θέματα εμπνευσμένα από την αρχαιότητα. Παράλληλα, κυρίως στο Παρίσι και στη Βιέννη αναπτύχθηκαν και νέα είδη όπως η οπερέτα, που συνδυάζει την ανάλαφρη θεματική με περισσότερη πρόζα.

Βερισμός – Ο Ιταλός Τζάκομο Πουτσίνι παίρνει τη σκυτάλη από το Βέρντι αλλά θέλει η μουσική του να ηχεί πιο ρεαλιστική και οι ήρωές του να μοιάζουν πιο αληθινοί. Για αυτό, το κίνημα στο οποίο εντάσσονται αρκετά έργα του ονομάζεται βερισμός, από την ιταλική λέξη *vero* που σημαίνει αλήθεια.

Εθνικές σχολές – Βασικό στοιχείο της Ρομαντικής περιόδου είναι η δημιουργία και ενδυνάμωση εθνικών κρατών, που βασιζονται στη γλώσσα και στον πολιτισμό κάθε λαού. Έτσι, σταδιακά αναπτύχθηκαν «εθνικές» σχολές μουσικής σε όλα τα κράτη. Οι όπερες αντλούσαν τα θέματά τους συνήθως από την ιστορία ή την παράδοση κάθε τόπου και η μουσική εμπνευσμένη από την παραδοσιακή μουσική κάθε λαού. Πιο γνωστές είναι σήμερα αρκετές όπερες από την ανατολική Ευρώπη και τη Ρωσία, που έγραψαν συνθέτες όπως ο Τσέχος Σμέτανα ή ο Ρώσος Μούσσογκκι.

Ελλάδα – Στη χώρα μας συνθέτες όπερας υπάρχουν ήδη από το 19^ο αιώνα. Ο Ζακυνθινός Παύλος Καρρέρ (ή Καρρέρης) εμπνεύστηκε όπερες από την ελληνική Επανάσταση, όπως ο *Μάρκος Μπότσαρης*, η *Κυρά Φροσύνη* και *Δέσπω, ηρωίς του Σουλίου*. Ο Κερκυραίος Σπυρίδων Σαμάρας σταδιοδρόμησε κυρίως στην Ιταλία, όπου έργα του παίχτηκαν ακόμα και στη Σκάλα του Μιλάνου. Μια σύνθεσή του, τη γνωρίζουμε όλοι: είναι ο Ύμνος των Ολυμπιακών Αγώνων «Αρχαίο πνεύμα αθάνατο» σε ποίηση Κωστή Παλαμά. Στον 20^ο αιώνα ο κυριότερος Έλληνας συνθέτης όπερας είναι ο Μανώλης Καλομοίρης, που μεταξύ άλλων έχει μελοποιήσει έργα του Νίκου Καζαντζάκη.

Ο 20^{ος} αιώνας – Στον 20^ο αιώνα δημιουργούνται πολλά ρεύματα στις τέχνες και στη μουσική. Ορισμένοι συνθέτες, όπως ο Άλμπαν Μπεργκ και ο Ίγκορ Στραβίνσκι, θέλουν να γυρίσουν σελίδα και να απαλλαγούν από τον τρόπο έκφρασης του Ρομαντισμού. Άλλοι, όπως ο Κλωντ Ντεμπουσσύ επηρεάζονται από την παραδοσιακή μουσική ασιατικών πολιτισμών, την οποία γνώρισαν τότε για πρώτη φορά, χάρη σε παγκόσμιες εκθέσεις που έγιναν σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Σε άλλους, όπως ο Σεργκέι Προκόφιεφ και ο Ντμίτρι Σοστακόβιτς, το σοβιετικό καθεστώς επιβάλλει πώς θα γράφουν. Κάποιοι άλλοι, όπως ο Κουρτ Βάιλ, συνθέτουν αντιδρώντας στο ναζιστικό καθεστώς που τελικά οδήγησε στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Στην ανατολική Ευρώπη εμφανίζονται αρκετοί συνθέτες με ξεχωριστή μουσική γλώσσα, όπως ο Τσέχος Λέος Γιάνατσεκ και ο Ούγγρος Μπέλα Μπάρτοκ. Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο όλο και περισσότεροι αμερικανοί συνθέτες, όπως ο Φίλιπ Γκλας και ο Τζον Άνταμς, ασχολούνται με την όπερα.

Ανακεφαλαίωση – Η όπερα είναι μία τέχνη που δημιουργήθηκε κατά την περίοδο της Αναγέννησης, όταν μορφωμένοι άνθρωποι στη Φλωρεντία θέλησαν να αναβιώσουν το αρχαίο ελληνικό θέατρο. Η νέα τέχνη ακολούθησε την ιστορία του ευρωπαϊκού πνεύματος και την πολιτική ιστορία αρχικά της Ευρώπης και στον 20^ο αιώνα ολόκληρου του κόσμου. Η θεματολογία και η μουσική προσδιορίστηκαν από το ανθρωπιστικό πνεύμα της Αναγέννησης, τις αξίες του Διαφωτισμού κατά τον 18^ο αιώνα, τις κοινωνικές ανατροπές που επέφερε η Γαλλική Επανάσταση, την ανάγκη της ξεχωριστής έκφρασης κάθε έθνους κατά την εποχή του Ρομαντισμού, το ερευνητικό πνεύμα και την ανάγκη για διαρκώς νέες κατακτήσεις στον 20^ο αιώνα. Στην Ελλάδα παίζονταν όπερες ήδη από τον 18^ο αιώνα, ενώ Έλληνες συνθέτες γράφουν έργα από τον 19^ο αιώνα μέχρι σήμερα.

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Α καμπέλλα – Μουσική που τραγουδιέται από τη χορωδία χωρίς συνοδεία μουσικών οργάνων, όπως γινόταν π.χ. την εποχή της Αναγέννησης στην Καμπέλλα Σιστίνα στο Βατικανό.

Αντίστιξη – Όταν πολλές φωνές τραγουδούν συγχρόνως διαφορετικές μελωδικές γραμμές, αλλά όλες μαζί ακούγονται όμορφα.

Αρμονία - Όταν πολλές φωνές τραγουδούν συγχρόνως από μια διαφορετική νότα, αλλά όλες μαζί ταιριάζουν όμορφα στο αυτί μας. Για παράδειγμα, με μια κίνηση του χεριού μπορούμε να παίξουμε στο πιάνο ή στην κιθάρα περισσότερες νότες ταυτόχρονα, που όλες μαζί θα ηχούν ωραία.

Άρια – Έτσι λέμε ένα τραγούδι στην όπερα. Η άρια παίζει σημαντικό ρόλο. Μέσω αυτής ο ήρωας εκφράζει τα συναισθήματά του, τις σκέψεις του και αποκαλύπτεται ο χαρακτήρας του.

Βαθύφωνος (μπάσος) – Η χαμηλότερη αντρική φωνή. Μοιάζει με το τρομπόνι. Συχνά ερμηνεύει ρόλους ηλικιωμένων και σοφών ανδρών ή και κωμικούς ρόλους. Ο Ντον Μπαζίλιο είναι βαθύφωνος.

Βαρύτονος - Η μεσαία αντρική φωνή. Μοιάζει με το κόρνο ή το τσέλο. Συχνά είναι αντίπαλος του τενόρου και διεκδικεί την αγαπημένη του κεντρικού ρομαντικού ήρωα. Ο Φίγκαρο είναι βαρύτονος.

Έγχορδα – Τα όργανα της κλασικής ορχήστρας που ο ήχος τους παράγεται από τον παλμό των χορδών. Στην ομάδα αυτή ανήκουν το βιολί, η βιόλα, το βιολοντσέλο και το κοντραμπάσο.

Εισαγωγή – Είναι ένα ορχηστρικό κομμάτι, που ακούγεται συνήθως πριν σηκωθεί η αυλαία. Σκοπό έχει να μας εισάγει

στη διάθεση του έργου, να καταλάβουμε αν είναι χαρούμενο ή τραγικό. Μπορεί να λέγεται επίσης ουβερτούρα ή πρελούδιο ή, σε όπερες του μπαρόκ, συμφωνία.

Κοντράλτο – Η χαμηλότερη γυναικεία φωνή. Μοιάζει με τη βιόλα. Συχνά, στη ρομαντική όπερα ερμηνεύουν χαρακτήρες ηλικιωμένων γυναικών ή μαντισσών.

Κουαρτέτο – Όταν τέσσερις μουσικοί παίζουν μαζί ή όταν τέσσερις τραγουδιστές τραγουδούν μαζί.

Κουίντα – Πλάγιο παραπέτασμα στη σκηνή του θεάτρου, που κρύβει τη θέα προς τα παρασκήνια.

Κρουστά – Όργανα της κλασικής ορχήστρας που ο ήχος τους παράγεται είτε όταν τα κτυπάμε με ειδικές ξύλινες μπαγκέτες είτε όταν τα κτυπάμε μεταξύ τους. Τέτοια όργανα είναι τα τύμπανα, η γκραν κάσα, τα κύμβαλα, το τρίγωνο, το ταμπούρο κ.ά.

Λάιτ μοτίφ – Όρος που προέρχεται από τα Γερμανικά και σημαίνει «καθοδηγητικό μοτίβο». Πρόκειται για μια μελωδία ή γενικά μια μουσική ιδέα που συμβολίζει ένα πρόσωπο, χώρο, ιδέα, σκέψη, θεϊκή παρέμβαση. Κάθε φορά που την ακούμε καταλαβαίνουμε ότι πρόκειται για το ίδιο πράγμα. Το λάιτ μοτίφ είναι χαρακτηριστικό στοιχείο στους όπερες του Βάγκνερ.

Λιμπρέτο – Το κείμενο της όπερας. Ο συγγραφέας που το γράφει λέγεται λιμπρετίστας.

Μεσόφωνος (μετζοσοπράνο) – Η μεσαία γυναικεία φωνή. Μοιάζει με το όμποε ή το κλαρινέτο στη χαμηλή του έκταση. Οι ρόλοι που ερμηνεύει είναι πολυποίκιλοι: μητέρες, τσιγγάνες, μάγισσες, υπηρέτριες. Μερικές φορές ερμηνεύει και ρόλους νέων ανδρών. Η Μπέρτα στο έργο μας είναι μεσόφωνος ή κοντράλτο.

Μιούζικαλ – Μουσικό θεατρικό έργο ανάλογο με την όπερα αλλά με περισσότερους διαλόγους πρόζας, δηλαδή χωρίς τραγούδι. Συνήθως, η υπόθεση έχει καλό τέλος. Εμφανίζεται κυρίως στις αγγλοσαξονικές χώρες κατά τον 20^ο αιώνα.

Μπελ κάντο – Στα Ιταλικά σημαίνει «ωραίο τραγούδι». Στην ουσία είναι μία τεχνική των τραγουδιστών της όπερας.

Άνθισε στην ιταλική όπερα του μπαρόκ. Επίσης, ορισμένοι αναφέρονται με αυτό τον όρο και σε Ιταλούς συνθέτες του Ρομαντισμού, στο Ροσσίνι, το Μπελλίνι και Ντονιτσέτι.

Ντουέτο – Όταν δύο μουσικοί παίζουν μαζί ή όταν δύο τραγουδιστές τραγουδούν μαζί.

Οπερέτα – Μουσικό θεατρικό είδος. Στις οπερέτες η υπόθεση είναι πιο ανάλαφρη από την όπερα, η μουσική εύθυμη και υπάρχουν πολλοί πεζοί διάλογοι. Το τέλος του έργου είναι συνήθως καλό. Η οπερέτα καλλιεργήθηκε κυρίως στο Παρίσι και στη Βιέννη. Και στην Ελλάδα, όμως, έχουμε εξαιρετικούς συνθέτες οπερέτας όπως ο Θεόφραστος Σακελλαρίδης και ο Νίκος Χατζηαποστόλου.

Παρασκήνια – Ό,τι βρίσκεται πλάι, πίσω και κάτω από τη σκηνή.

Πνευστά – Όργανα της ορχήστρας, των οποίων ο ήχος παράγεται με το φύσημα στο επιστόμιο του οργάνου. Χωρίζονται σε ξύλινα, όπως το φλάουτο, το όμποιε, το κλαρινέτο, το φαγκότο και το σαξόφωνο που όμως σπάνια παίζει στην ορχήστρα και σε χάλκινα, όπως η τρομπέτα, το κόρνο, το τρομπόνι και τη τούμπα.

Πράξη – Κάθε θεατρικό έργο χωρίζεται σε πράξεις. Κάθε πράξη έχει τη δική της υπόθεση και τη δική της κορύφωση. Τα έργα που έχουν μια μόνον πράξη λέγονται μονόπρακτα.

Ρετσιτατίβο – Έτσι λέγεται η τραγουδιστή απαγγελία ενός ή περισσότερων μονωδών. Στα μέρη αυτά προχωράει γρήγορα.

Σκάμμα (ή τάφρος) της ορχήστρας – Ο χώρος που βρίσκεται μπροστά και λίγο χαμηλότερα από τη σκηνή. Εκεί μπαίνουν οι μουσικοί της ορχήστρας για να παίξουν. Είναι απαραίτητο ο χώρος αυτός να είναι πιο χαμηλά από τη σκηνή έτσι ώστε οι μουσικοί της ορχήστρας να μην εμποδίζουν τους θεατές να βλέπουν καλά.

Σκηνή – Σκηνή του θεάτρου είναι ο χώρος όπου παίζουν οι ηθοποιοί και οι τραγουδιστές. Σκηνή ενός έργου είναι ένα

μέρος από μία πράξη του.

Σκηνικά – Είναι ο,τιδήποτε δημιουργεί την εικόνα μιας παράστασης. Μπορεί να είναι κατασκευές που απεικονίζουν κτήρια ή ένα απλό πανί στο οποίο έχουν ζωγραφιστεί τοπία ή ό,τι άλλο αποφασίσουν ο σκηνοθέτης με τον σκηνογράφο.

Σταγκόνια – Είναι οι μεγάλες σιδερένιες βέργες που βρίσκονται πάνω στη σκηνή. Πάνω στα σταγκόνια οι τεχνικοί κρεμούν τα φώτα ή και τα σκηνικά.

Τενόρος (οξύφωνος) – Η ψηλότερη αντρική φωνή. Μοιάζει με την τρομπέτα. Συνήθως, στη ρομαντική όπερα υποδύεται τον ήρωα. Ο κόμης Αλμαβίβα είναι τενόρος.

Τρίο – Όταν τρεις μουσικοί παίζουν μαζί ή όταν τρεις τραγουδιστές τραγουδούν μαζί.

Υψίφωνος (σοπράνο) – Η ψηλότερη γυναικεία φωνή. Μοιάζει με το βιολί και το φλάουτο σε έκταση και ποιότητα. Η υψίφωνος συχνά είναι ή κύρια ηρωίδα της όπερας και εκφράζει την αγνότητα και τη νεανικότητα. Η Ροζίνα στον Κουρέα της Σεβίλλης ερμηνεύεται στην παράστασή μας από υψίφωνο.

Φινάλε – Το τελικό μέρος του έργου

Χορωδία – Είναι μια ομάδα τραγουδιστών που τραγουδούν όλοι μαζί. Η χορωδία είναι χωρισμένη κατά φωνές, αντρικές και γυναικείες και συχνά παίζει το ρόλο που έπαιζε ο χορός στην αρχαία τραγωδία.

Η κορυφαία υψίφωνος Μαρία Κάλλας (1923-1977) είναι η πιο γνωστή λιρική τραγουδίστρια του 20ού αιώνα

Επαγγέλματα της όπερας

Διευθυντής ορχήστρας - Είναι ο άνθρωπος διευθύνει την ορχήστρα. Σε μια παράσταση όπερας συντονίζει όλο το θέαμα: διευθύνει την ορχήστρα και τη χορωδία και επίσης καθοδηγεί τους τραγουδιστές. Κάτι αντίστοιχο με τον καπετάνιο του πλοίου. Σε αυτόν υπακούν όλοι. Κρατάει το ρυθμό και υποδεικνύει στους μουσικούς και στους τραγουδιστές τα συναισθήματα και το ύφος του έργου.

Ενδυματολόγος – Ο ενδυματολόγος μελετά το έργο και σχεδιάζει τα κοστούμια της παράστασης σε συνεργασία με το σκηνοθέτη. Σχεδιάζει, δηλαδή, σύμφωνα με τη δική του φαντασία, τι φοράει ο κάθε ήρωας σε κάθε σκηνή. Σύμφωνα με τα σχέδια του ενδυματολόγου αγοράζονται τα υφάσματα και φτιάχνονται τα κοστούμια.

Ζωγράφος - Ζωγραφίζει τα σκηνικά που τοποθετούμε στη σκηνή. Μπορεί να τα βάψει με ένα χρώμα, αλλά και να ζωγραφίσει ολόκληρη εικόνα με πολλές λεπτομέρειες. Επίσης ζωγραφίζει τα φόντα που συμπληρώνουν τα σκηνικά επί σκηνής και μας δείχνουν το βάθος του χώρου ή τον ορίζοντα ή και μόνο τον ουρανό.

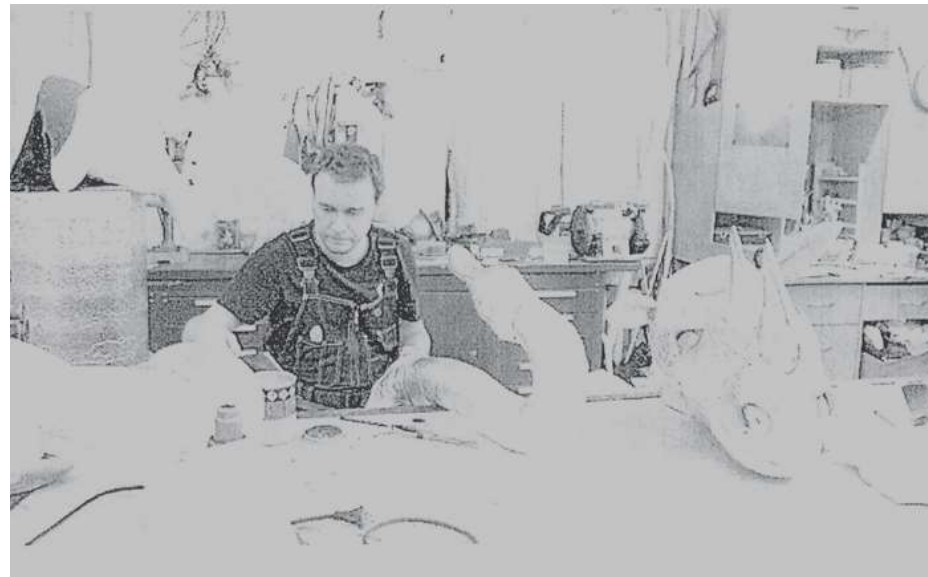
Κατασκευαστής ειδών φροντιστηρίου – Φροντιστήριο, στο θέατρο, ονομάζεται κάθε αντικείμενο που χρησιμοποιείται στη σκηνή. Τα αντικείμενα ονομάστηκαν έτσι επειδή «φροντίζουν» να γίνει σωστά η παράσταση. Ο κατασκευαστής ειδών φροντιστηρίου είναι εκείνος που κατασκευάζει τέτοια αντικείμενα, τα οποία χρειάζονται για να παίξουμε το έργο. Μπορεί να φτιάξει κάθε αντικείμενο που μπορούμε να φανταστούμε, όπως κλειδιά, ψεύτικα ψαλίδια, πουγκιά, ομπρέλες, μάσκες και πολλά άλλα.

Κατασκευαστής ενδυμάτων – Σχεδιάζει και ράβει τα κοστούμια που χρησιμοποιούνται στο έργο, ακολουθώντας τα σχέδια του ενδυματολόγου. Κόβει το σχήμα του κάθε κοστούμιού σε ένα ύφασμα που στη συνέχεια ράβεται. Επίσης, προσθέτει στα κοστούμια διακοσμητικά στοιχεία. Αρκετές φορές, ο κατασκευαστής ενδυμάτων, επιμελείται και φροντίζει την ένδυση των καλλιτεχνών.

Μονωδός – Έτσι λέγεται ο τραγουδιστής της όπερας. Δεν φτάνει μια όμορφη φωνή για να τραγουδήσει κανείς στην όπερα. Οι επίδοξοι τραγουδιστές χρειάζονται πολύχρονη συστηματική δουλειά για να μπορέσουν να τραγουδήσουν

σε ένα λυρικό θέατρο. Αντίθετα με τους τραγουδιστές της εμπορικής μουσικής οι λυρικοί τραγουδιστές σπανίως χρησιμοποιούν μικρόφωνο. Ο μονωδός χρησιμοποιεί το ίδιο του το σώμα ως φυσική ενίσχυση. Η δύναμη του διαφράγματος καθώς και οικιολότητες του προσώπου παίζουν καθοριστικό ρόλο στην ένταση και στην ποιότητα της φωνής. Ας μην ξεχνάμε ότι η φωνή του πρέπει να περάσει τον όγκο της ορχήστρας και να φτάσει ακόμη και στα τελευταία καθίσματα του θεάτρου.

Πλαστικός ζωγράφος - Επιμελείται όλα τα μέρη των σκηνικών που είναι ανάγλυφα, δηλαδή που πρέπει να σκαλιστούν πάνω σε μια επιφάνεια. Μπορεί να φτιάξει έναν άγριο τοίχο, αλλά και μια ωραία ανάγλυφη εικόνα. Επίσης, φτιάχνει όλα τα γλυπτά, αν χρειαζόμαστε γλυπτά στην παράσταση.

Σκηνοθέτης - Είναι ο άνθρωπος που αποφασίζει τον τρόπο με τον οποίο θα παρουσιαστεί το έργο. Αποφασίζει πώς θα είναι η εικόνα της παράστασης, δηλαδή αυτό το οποίο θα βλέπουμε. Δίνει οδηγίες στον σκηνογράφο και στον ενδυματολόγο και καθοδηγεί τους τραγουδιστές.

Σκηνογράφος - Ο σκηνογράφος μελετά το έργο και σχεδιάζει το σκηνικό της παράστασης με βάση τις επιθυμίες του σκηνοθέτη. Σχεδιάζει, δηλαδή, τον τόπο και το χώρο που φαντάζεται ότι συμβαίνουν τα γεγονότα που περιγράφει το έργο. Φαντάζεται όλη την ατμόσφαιρα του έργου. Από τα σχέδιά του σκηνογράφου φτιάχνονται τα σκηνικά, δηλαδή τα σπίτια, τα τοπία, τα δέντρα καθώς και όλα τα αντικείμενα που χρειάζονται για να παιχτεί το έργο.

Συνθέτης – Είναι αυτός που έχει γράψει τη μουσική του έργου.

Σχαρίστας – Χειρίζεται όλους του μηχανισμούς της σκηνής που δίνουν κίνηση στα κινητά μέρη του σκηνικού, προς όλες τις κατευθύνσεις. Οι μηχανισμοί μπορεί να είναι ηλεκτροκίνητοι ή μηχανοκίνητοι.

Σχεδιαστής κομμωτής – Χτενίζει τα μαλλιά των καλλιτεχνών ώστε να ταιριάζουν με το ύφος του ρόλου τους. Το χτένισμα συμπληρώνει την εικόνα του κάθε ήρωα όταν φοράει το κοστούμι του. Ο σχεδιαστής κομμωτής συχνά είναι και περুকιέρης, δηλαδή, κατασκευάζει περούκες που έχουν ειδικό σχέδιο ή ακολουθούν τη μόδα μιας παλαιότερης εποχής.

Σχεδιαστής μακιγιάζ - Είναι εκείνος που βάζει το πρόσωπο των καλλιτεχνών πριν βγούν στη σκηνή, προκειμένου να τους κάνει να μοιάζουν με το ρόλο που υποδύονται. Χρησιμοποιεί ειδικές μπογιές, κρέμες κλπ. Έτσι, αν απαιτεί ο ρόλος, μπορεί να μετατρέψει μια νέα και όμορφη τραγουδίστρια σε γριά μάγισσα ή έναν όχι και τόσο νέο τραγουδιστή σε γοητευτικό νέο. Στα Ελληνικά η ειδικότητα αυτή λέγεται ψιμυθιολόγος, από την αρχαία ελληνική λέξη ψιμύθιο, που σημαίνει λευκή σκόνη αλλά και στολίδι, φτιασίδι.

Σχεδιαστής-ράφτης καπέλων – Σχεδιάζει και κατασκευάζει τα καπέλα που φορούν οι ήρωες του έργου. Ακολουθεί τα σχέδια του ενδυματολόγου. Επίσης, φτιάχνει διακοσμητικά και συμπληρωματικά στοιχεία που μπορεί να φοριούνται στο κεφάλι, όπως διαδήματα/στέμματα, λουλούδια, στεφάνια, κορδέλες και άλλα.

Σχεδιαστής φωτισμών – Είναι εκείνος που αποφασίζει πώς ανάβουν τα φώτα στη σκηνή. Διαβάζει το έργο και συνεργάζεται με το σκηνοθέτη, τον σκηνογράφο και τον ενδυματολόγο. Αποφασίζει πόσο φως θα έχει η κάθε σκηνή του έργου και από ποια μεριά θα έρχεται το φως, ώστε να φαίνονται οι ήρωες και όλη η δράση. Επίσης, βάζει φως για να γίνουν ειδικά εφέ (π.χ. αστραπές της βροχής).

"Η Μαγική Θεραπευτική"

Χριστίνα Μπαρέζοσα
Μαρία Παβιτσέβιτς

Μαρία Παβιτσέβιτς

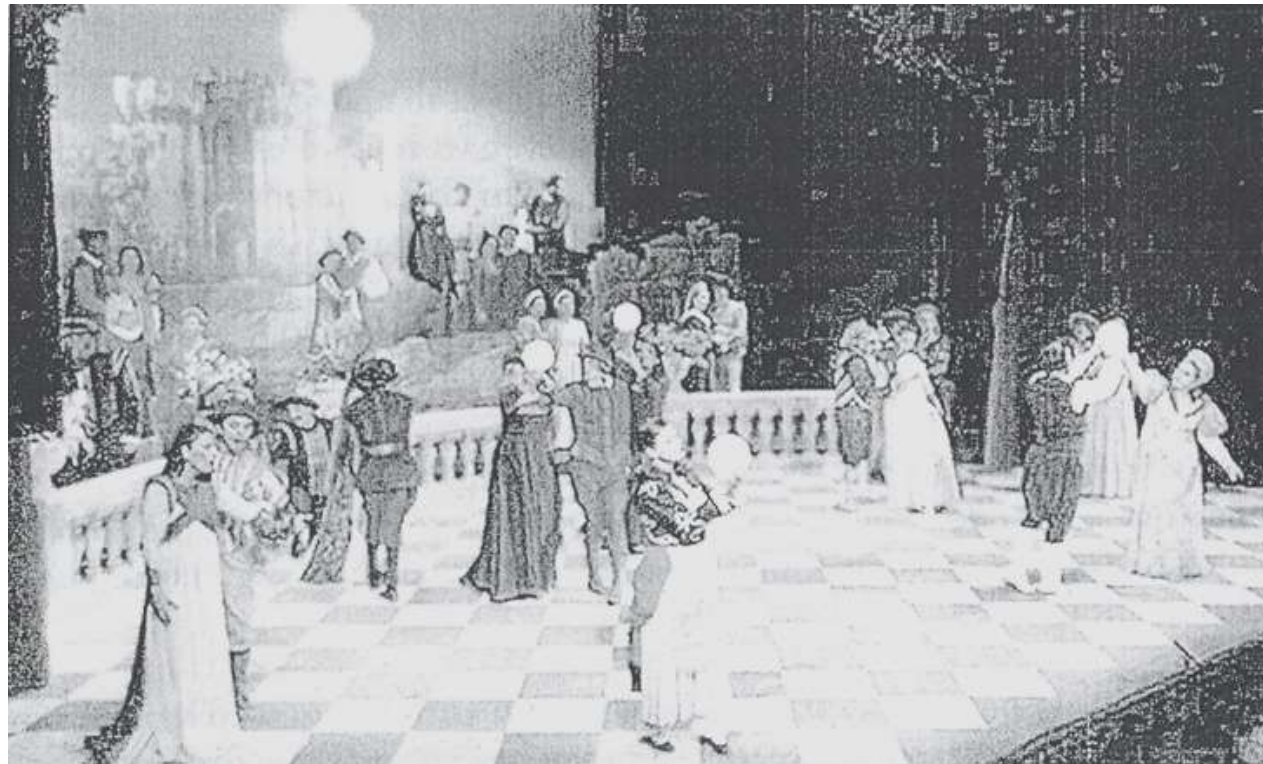

Χριστίνα Μπαρέζοσα

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Το θέατρο μπορεί να είναι τέχνη, όπερα, δράμα κλπ. Υπάρχουν για παράδειγμα θέατρα, ο θίασος των οποίων αποτελείται από ανθρώπους που παίζουν ταυτόχρονα σε ταινίες. Υπάρχουν θεατρικά επαγγέλματα που είναι στην πρώτη γραμμή της δημοτικότητας.

Ηθοποιός – Αυτό είναι το πρόσωπο του θεάτρου. Ο υποκριτικός θίασος περιλαμβάνει, κατά κανόνα, άτομα που έχουν αποφοιτήσει από θεατρικό πανεπιστήμιο ή σχολή. Πιστεύεται ότι ο ηθοποιός μπαίνει στην υπηρεσία στο θέατρο, το λένε: “Υπηρετώ στο θέατρο της μουσικής κωμωδίας” ή “Υπηρετώ σε αυτό το θέατρο εδώ και 20 χρόνια”. Είναι σχεδόν αδύνατο να βρεθείς στη θέση ενός ηθοποιού χωρίς την ανάλογη εκπαίδευση, εκτός κι αν πρόκειται για ερασιτεχνικό

θέατρο. Ή, για παράδειγμα, κάποιος μπαίνει κατά λάθος στον κινηματογράφο, έχοντας ένα φυσικό ταλέντο, πετυχαίνει και θέλει να δοκιμάσει τον εαυτό του και στη σκηνή. Αλλά, κατά κανόνα, εξακολουθεί να πηγαίνει για σπουδές, γιατί καμία φύση και ταλέντο δεν μπορούν να αντικαταστήσουν αποκλειστικά τις επαγγελματικές δεξιότητες, τα βασικά της υποκριτικής. Οι εξαιρέσεις είναι τόσο σπάνιες που αποδεικνύουν μόνο τον κανόνα.

Ο μισθός του ηθοποιού δεν είναι ο υψηλότερος. Εάν αυτό είναι ένα επαρχιακό θέατρο και ένας ηθοποιός ονομάζεται αστέρι, συμμετέχει σε μεγάλο αριθμό παραστάσεων, αλλά πρωταγωνιστεί αυστηρά, είναι αδύνατο, θα λάβει από 15 χιλιάδες ρούβλια. Αλίμονο, αυτές είναι οι πραγματικότητες. Στα θέατρα της Μόσχας οι μισθοί είναι υψηλότεροι, όπως και ο ανταγωνισμός.

Τα καλύτερα πανεπιστήμια για την απόκτηση του επαγγέλματος του ηθοποιού είναι η Σχολή Θεάτρου Τέχνης της Μόσχας, Ανώτερη Σχολή Θεάτρου που πήρε το όνομά της από τον V.I. Shcherkina, το Ινστιτούτο Θεάτρου Shchukin, GITIS.

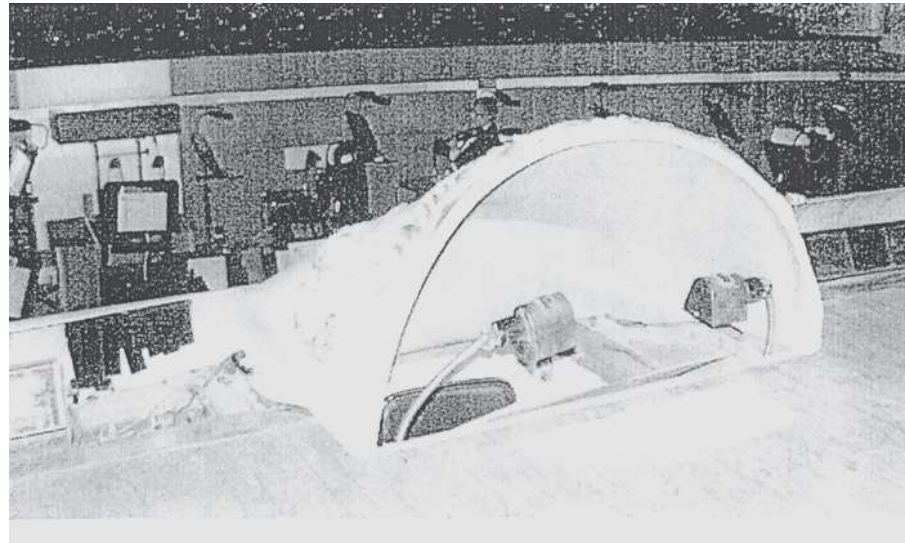
τοβολαίς

Εμψυχωτής – Εάν χρησιμοποιείτε αυτή τη λέξη με τη σωστή έννοια, ο εμψυχωτής είναι ηθοποιός του δρόμου.

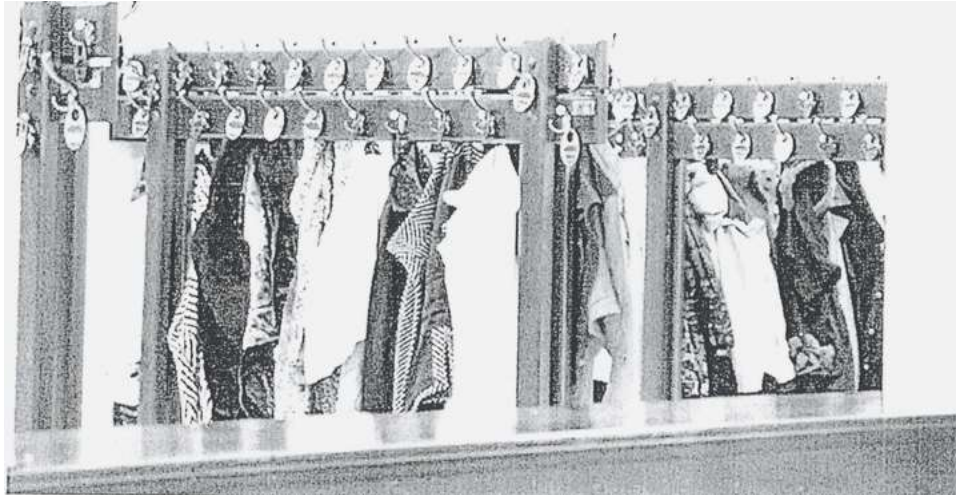
Εργάζεται σε λούνα παρκ, σε δημόσιες εκδηλώσεις, μόνος του ή ως μέλος θεατρικού θιάσου δρόμου. Ιδανικά, ένα άτομο που σχετίζεται με αυτό το επάγγελμα πρέπει να έχει και υποκριτική εκπαίδευση. Σήμερα, οι εμψυχωτές νοούνται συχνότερα ως άτομα που πραγματοποιούν διακοπές για παιδιά και ενήλικες, εργάζονται στο πλαίσιο θεματικών εκδηλώσεων δρόμου. Φυσικά, δεν έχουν όλοι υποκριτική παιδεία.

Υποβολεύς – Με άλλα λόγια, μια υπόδειξη. Είναι το άτομο που κάθεται στο περίπτερο του προφήτη και συχνά σώζει τη μοίρα της παράστασης. Το καθήκον του είναι να προτρέπει αμέσως τον ηθοποιό εάν έχει ξεχάσει το κείμενο. Και, φυσικά, ο θεατής δεν πρέπει να παρατηρήσει τίποτα από αυτά. Το ίδιο το περίπτερο βρίσκεται στη μέση της σκηνής, ελαφρώς υψώνεται πάνω από την πλατφόρμα. Είναι εύκολο να αναγνωρισθεί από το σχήμα του – μοιάζει με κέλυφος.

Όμως στις μέρες μας δεν υπάρχουν υποφωτιστές σε κάθε θέατρο. Το επάγγελμα χάνει τη συνάφειά του, επομένως δεν είναι απαραίτητο στο θέατρο. Ή ένα άτομο αυτής της ειδικότητας μπορεί να το συνδυάσει με μια άλλη για να εργαστεί με πλήρες ωράριο.

Βεστιάριος – Αξίζει να θυμίσουμε από πού ξεκινά το θέατρο; Έτσι, ο ιδιοκτήτης αυτής της κρεμάστρας είναι ο συνοδός του βεστιάριου. Σε αυτή την περίπτωση, φυσικά, μπορείτε να κάνετε χωρίς ειδική εκπαίδευση, αλλά οι απαιτήσεις δεν είναι οι πιο εύκολες. Πρώτον, στις περισσότερες περιπτώσεις, μόνο η Δευτέρα θα είναι ρεπό. Δεύτερον, πρέπει να είσαι γρήγορος, επιδέξιος, να έχεις καλή μνήμη. Και, φυσικά, όπως σε ένα θέατρο χωρίς ευγένεια, ευγένεια – ο θεατής πρέπει να βρίσκεται στην είσοδο. Όπως λέει και η παροιμία, το επάγγελμα απαιτεί συμμόρφωση με τον τόπο.

Στηρίγματα – Ένας απόφοιτος ενός πανεπιστημίου τέχνης μπορεί να βρει δουλειά σε αυτή την ειδικότητα στο θέατρο. Αυτός δεν είναι απλώς ένας καλλιτέχνης του οποίου η ψυχή τραγουδά και απαιτεί δημιουργικότητα – θα χρειαστείτε επίσης καθαρά τεχνικές δεξιότητες: για παράδειγμα, να γνωρίζετε τα χαρακτηριστικά των διαφορετικών συγκολλητικών, να κατανοείτε τα χρώματα όσον αφορά τις χημικές ιδιότητες κλπ.

Βασικά, το στήριγμα ασχολείται με την κατασκευή σκίτσων, τα οποία πρέπει να συμφωνήσει με το σκηνοθέτη. Είναι επίσης υπεύθυνος του μαγαζιού όπου φτιάχνονται τα διακοσμητικά και τα στηρίγματα. Αυτό κάνει ο σκηνοθέτης.

Αλλά ένα συνηθισμένο στήριγμα εκτελεί τεχνικές εργασίες: παρασκευάζει κόλλα, ζυμώνει πηλό, κόβει χαρτί, βάφει κλπ.

Requisitor – Δεν είναι μόνο ο σκηνοθέτης που πρέπει να πει «Πιστεύω» στην ερμηνεία του ηθοποιού. Ο θεατής που κάθεται στην αίθουσα πρέπει να πιστεύει όλα όσα συμβαίνουν στη σκηνή. Και αν, για παράδειγμα, ο ήρωας πίνει γάλα, το υγρό που χρησιμοποιείται θα πρέπει να είναι τουλάχιστον παρόμοιο με αυτό.

Μόνο ο υπεύθυνος για αυτό μπορεί να ανακαλέσει όλα όσα περιλαμβάνονται στα στηρίγματα. Είναι υπεύθυνος για εκείνες τις αποχρώσεις, χωρίς τις οποίες η γενική εικόνα της σκηνής διαλύεται.

Κρωτών – Ίσως δεν έχουν ακούσει όλοι αυτή τη λέξη. Στο ίδιο το όνομα του επαγγέλματος βρίσκεται το νόημά του, μεταφρασμένο από τα γαλλικά “claque” σημαίνει “χειροκρότημα με την παλάμη του χεριού σας”. Αυτοί, οι παλαμάκια, πρέπει να χειροκροτήσουν τους ανθρώπους, να χειροκροτήσουν στο σωστό μέρος και στη σωστή κλίμακα. Στην πραγματικότητα, ενεργοποιούν το κοινό, καθορίζοντας συχνά την επιτυχία της παράστασης. Ο υπάλληλος πρέπει να επιστήσει την προσοχή του κοινού σε εκείνη τη στιγμή της παράστασης, η οποία είναι σημαντική, σύνθετη, ιδιαίτερη, αλλά ο θεατής δεν το μαντεύει πάντα.

Φυσικά, οι ανταγωνιστές συχνά έστελναν τα δικά τους claqueurs για να καταστρέψουν την απόδοση του αντιπάλου. Στην παραγωγή κάποιου άλλου, οι προσλαμβανόμενοι claqueur συμπεριφέρθηκαν με τέτοιο τρόπο που δεν χρειαζόταν να μιλήσουμε για επιτυχία. Το καθήκον τους είναι να αποδοκιμάζουν την απόδοση, να παρεμβαίνουν σε

έναν ανταγωνιστή.

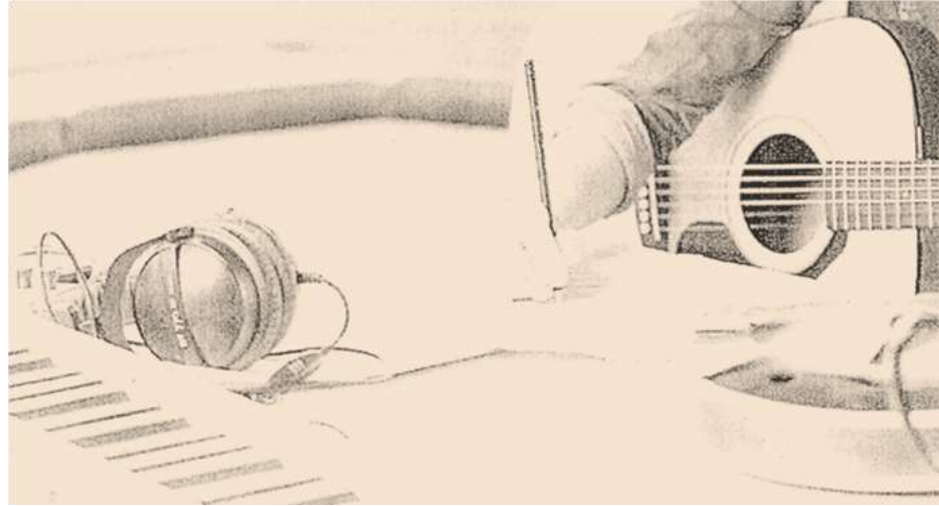
Μπαλαρίνα – Αυτό είναι το όνομα μιας χορεύτριας μπαλέτου, μιας ερμηνεύτριας κλασικών χορών, η οποία εκπαιδεύτηκε σύμφωνα με τους κανόνες του μπαλέτου, χρησιμοποιώντας τη λεγόμενη τεχνική των δακτύλων στη δουλειά της. Η πρώτη μπαλαρίνα είναι κορυφαία χορεύτρια, κορυφαίος σολίστ μπαλέτου. Είναι αυτή που παίρνει τους κύριους ρόλους στις παραγωγές. Ένας χορευτής μπαλέτου (άνδρας) που έχει πετύχει τα ίδια ύψη ονομάζεται πρωθυπουργός.

Δεν μπορείτε να πάτε σε μπαλαρίνα ή χορεύτρια μπαλέτου μετά το σχολείο – είναι πολύ αργά. Έρχονται στο επάγγελμα στην πρώιμη παιδική ηλικία (κατά κανόνα, ακόμη και στην προσχολική ηλικία), στα πρώτα χρόνια του χορού, αποδεικνύεται αν το παιδί είναι κατάλληλο για κλασικό μπαλέτο. Ακούγεται σκληρό, αλλά υπάρχει μια επιλογή, αν και συχνά δεν αφορά μόνο ταλέντο και ικανότητα εργασίας, αλλά μάλλον ανατομική αντιστοιχία – πρέπει να υπάρχει μία συγκεκριμένη σιλουέτα, ευελιξία, διαστροφή του ποδιού κλπ. Σε ηλικία 10-11 ετών, τα παιδιά μπαίνουν στη σχολή μπαλέτου, όπου, μαζί με τους κλάδους της γενικής εκπαίδευσης, κατέχουν το μπαλέτο.

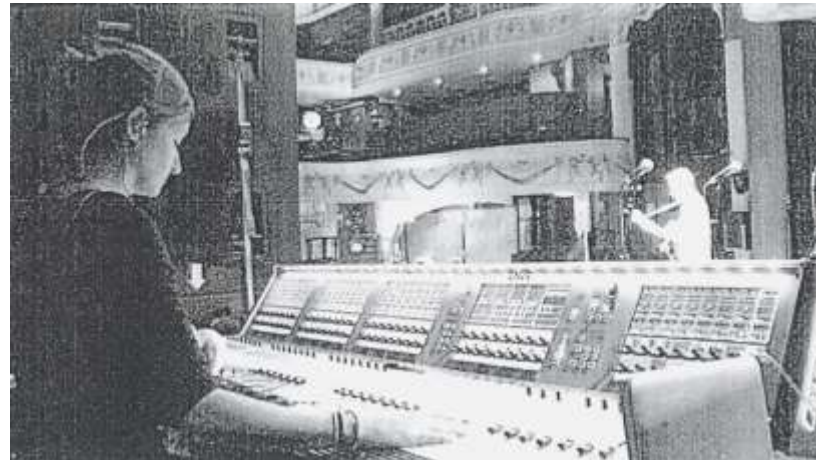

Χειριστής φωτός – Αυτό το άτομο είναι υπεύθυνο για την κονσόλα φωτός, η οποία μπορεί να θεωρηθεί ένα είδοςδρομέα στη σκηνή. Εάν η ρύθμιση είναι μικρή, ο χειριστής φωτός μπορεί να εκτελέσει τα καθήκοντα ενός σχεδιαστή φωτισμού, καθώς και του επικεφαλής του ηλεκτρικού τμήματος. Στη συνέχεια θα αναπτύξει τη βαθμολογία του φωτός, θα τοποθετήσει τις συσκευές, θα είναι υπεύθυνος για την κατεύθυνσή τους. Σήμερα αυτό το επάγγελμα απαιτεί ειδικές δεξιότητες, αφού μερικές φορές πρέπει να δημιουργείς ολόκληρες εικόνες με φως. Το φως μπορεί να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο σε μια παράσταση, να τοποθετήσει σημασιολογικούς τόνους κλπ.

Μουσικός σχεδιαστής – Αυτός είναι ένας επαγγελματίας που θα χτίσει τη μουσική γραμμή της παράστασης – επιλέξει τη μουσική έτσι ώστε να είναι κατάλληλη, πειστική, να βοηθά στην αποκάλυψη της εικόνας και να εμπλέκει συναισθηματικά τον θεατή. Και όλα πρέπει να αντιστοιχούν στην αρχική ιδέα του σκηνοθέτη.

Χειριστής φωτός – Αυτό το άτομο είναι υπεύθυνο για την κονσόλα φωτός, η οποία μπορεί να θεωρηθεί ένα είδοςδρομέα στη σκηνή. Εάν η ρύθμιση είναι μικρή, ο χειριστής φωτός μπορεί να εκτελέσει τα καθήκοντα ενός σχεδιαστή φωτισμού, καθώς και του επικεφαλής του ηλεκτρικού τμήματος. Στη συνέχεια θα αναπτύξει τη βαθμολογία του φωτός, θα τοποθετήσει τις συσκευές, θα είναι υπεύθυνος για την κατεύθυνσή τους. Σήμερα αυτό το επάγγελμα απαιτεί ειδικές δεξιότητες, αφού μερικές φορές πρέπει να δημιουργείς ολόκληρες εικόνες με φως. Το φως μπορεί να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο σε μια παράσταση, να τοποθετήσει σημασιολογικούς τόνους κλπ.

Αγωγός – Αυτό το άτομο διευθύνει την εκμάθηση και την απόδοση της μουσικής συνόλου. Είναι υπεύθυνος για την καλλιτεχνική ερμηνεία του έργου, εγγυάται επίσης την αρμονία του συνόλου, είναι υπεύθυνος για την τεχνική του παιχνιδιού κάθε ερμηνευτή. Εκτός από το γεγονός ότι αυτό πρέπει να είναι ένα μουσικά προικισμένο άτομο, πρέπει να εκπαιδεύει το αυτί του, να έχει δραματικό ταλέντο. Και φυδικά για την ομάδα του πρέπει να είναι ένας αδιαμφισβήτητος ηγέτης.

Σκηνογράφος – Αυτός είναι ο καλλιτέχνης που είναι υπεύθυνος για το σχεδιασμό της παραγωγής, δημιουργεί τη ζωγραφική και πλαστική εικόνα της. Ερμηνεύει ταυτόχρονα ρόλους ζωγράφου, γραφίστα, σχεδιαστή, αρχιτέκτονα και τεχνολόγου. Δεν είναι ο μόνος που ασχολείται με το στήσιμο της σκηνής, αλλά είναι υπεύθυνος για τη διαδικασία. Συχνά, η παράσταση θυμάται ακριβώς για την απίστευτη σκηνογραφία, για την κομψή λύση αυτού του τμήματος της παράστασης, που δεν μιλάει λιγότερο από τα αντίγραφα των ηρώων.

Ένας σκηνογράφος θα είναι επιτυχημένος αν μπορεί να φτιάξει μια ομάδα από τους ίδιους επαγγελματίες, αφού και οι ιδέες του πρέπει να πραγματοποιηθούν.

Μακιγιέρ – Το καθήκον αυτού του ειδικού είναι να αλλάξει την εμφάνιση του ηθοποιού έτσι ώστε να ταιριάζει καλύτερα στο ρόλο. Και δεν είναι μόνο να μπορείς να κάνεις μακιγιάζ. Το μακιγιάζ διαφέρει από τα συνηθισμένα καλλυντικά, βοηθά ένα άτομο να είναι λαμπερό, εκφραστικό, έτσι ώστε ο θεατής να μπορεί να το δει ακόμα και στην τελευταία σειρά. Μερικές φορές ο make-up artist πρέπει να «ζωγραφίσει» το πρόσωπο, αλλάζοντας τον ηθοποιό αγνώριστα.

Ζωγράφος – Πριν εμφανιστεί ένα κοστούμι, πρέπει να σχεδιαστεί και να σχεδιαστεί. Αυτό κάνει ο ζωγράφος.

Υπάρχουν επίσης σκηνογράφοι, σχεδιαστές φωτισμού, αλλά δεν ανατίθενται σε κάθε θέατρο αυτά τα καθήκοντα σε διαφορετικούς ειδικούς. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να είναι άτομο με ανώτερη καλλιτεχνική μόρφωση.

Ποιοι άλλοι κλάδοι τέχνης υπάρχουν;

Μπορείτε επίσης να μάθετε να είστε ηθοποιός σε ένα κουκλοθέατρο (για αυτό, συχνά αρκεί ένα σχολείο). Ο ειδικός πρέπει να γνωρίζει την τεχνική του κουκλοθέατρου, να έχει σενάριο, τεχνική υποκριτικής, να είναι μουσικός κλπ. Μιλώντας για θέατρο, μπορείτε επίσης να ακούσετε μια τέτοια λέξη όπως «επιχειρηματίας». Σήμερα χρησιμοποιείται κάπως λιγότερο συχνά και σε μεγαλύτερο βαθμό καθώς συνδέεται με το θέατρο της προεπαναστατικής εποχής. Σήμερα θα ήταν πιο εύκολο να πούμε – παραγωγός. Ως τελευταία λύση – ένα ιμπρεσάριο. Αυτό το άτομο θα μπορούσε να είναι ιδιοκτήτης ενός θεάτρου και να συμμετέχει στην ανάδειξή του. Ένας από τους πιο θρυλικούς εκπρωσώπους αυτού του επαγγέλματος είναι ο άνθρωπος που χάρισε στον κόσμο “Ρωσικές εποχές”, ο Sergei Diaghilev. Ο επικεφαλής του θιάσου είναι ένας σύγχρονος διευθυντής θεάτρου που είναι υπεύθυνος για όλα τα οργανωτικά θέματα που σχετίζονται με το καστ. Παίρνει μέρος στην ανάθεση ρόλων και στην κατάρτιση σχεδίων προβών. Είναι επίσης υπεύθυνος για τη διασφάλιση του ενιαίου φόρτου εργασίας του θιάσου. Ασχολείται επίσης με την επιλογή νέων ηθοποιών ή προσκαλεί καλλιτέχνες από το εξωτερικό για μια εφάπαξ συμμετοχή στο έργο.

Φυσικά, πώς να μην αναφέρω ουσιαστικά το κύριο πρόσωπο στο θέατρο – διευθυντής... Θα καθορίσει τη γενική ιδέα που ξετυλίγεται στην πορεία της παράστασης, γιατί ένα και το αυτό έργο τέχνης μπορεί όχι μόνο να σκηνοθετηθεί με διαφορετικούς τρόπους, αλλά και να κορεστεί με εκ διαμέτρου αντίθετες ερμηνείες. Ο σκηνοθέτης λαμβάνει τις σπουδές του σε ένα πανεπιστήμιο τέχνης, στο τμήμα σκηνοθεσίας. Ένα άτομο που ζει από την τέχνη – αυτό είναι μάλλον γι’ αυτόν.

Συνήθως ένα θέατρο έχει πολλά εργαστήρια: Στο ένα, τεχνικοί εργαζόμενοι που είναι υπεύθυνοι για το φως, τον ήχο, τη μηχανική σκηνής, στο άλλο ασχολούνται με την κατασκευή σκηνικών, στο τρίτο – κοστούμια. Επίσης στα σύγχρονα θέατρα υπάρχουν μάνατζερ που είναι υπεύθυνοι για την εμπορική επιτυχία του θεάτρου, διαφήμιση, προβολή κλπ. Σε κάποια θέατρα υπάρχουν και κριτικοί στο επιτελείο, υπάρχει λογοτεχνικό τμήμα.